

Sygn. akt II KK 76/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 marca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk (przewodniczący)
SSN Marek Pietruszyński
SSN Barbara Skoczowska (sprawozdawca)

Protokolant Klaudia Binienda

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 24 marca 2022 r.,
w trybie art. 535 § 5 k.p.k.
w sprawie **A. M.**,
skazanego za popełnienie przestępstwa z art. 178a § 1 k.k.,
kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego, na niekorzyść skazanego,
od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w W. z dnia 17 czerwca 2021 r., sygn.
akt VIII K (...),

**uchyla wyrok w zaskarżonej części tj. niezawierającej
rozstrzygnięcia, opartego o przepis art. 42 § 2 k.k., o środku
karnym zakazu prowadzenia pojazdów i przekazuje sprawę w tym
zakresie Sądowi Rejonowemu w W. do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem nakazowym z dnia 17 czerwca 2021 r., sygn. akt VIII (...), Sąd Rejonowy w W., uznał oskarżonego A. M. za winnego tego, że:

„w dniu 4 kwietnia 2021 r. w W., na ul. P., umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym określone w art. 45 ust. 1 pkt 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym w ten sposób, że w stanie nietrzeźwości (I badanie godz. 08:37 - wynik 0,34 mg/1, II badanie godz. 08:59 - wynik 0,29 mg/1) prowadził po drodze publicznej w ruchu lądowym pojazd mechaniczny marki Mercedes o nr. rej. (...)",

tj. popełnienia czynu z art. 178a § 1 k.k., i za to na podstawie art. 178a § 1 k.k., wymierzył mu karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 35 zł, na poczet której, na podstawie art. 63 § 1 k.k., zaliczył okres zatrzymania w sprawie w dniu 4 kwietnia 2021 r. oraz na mocy art. 43a § 2 k.k.. zobowiązał oskarżonego do uiszczenia kwoty 5.000 zł tytułem świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu P.

Wniesiony od tego orzeczenia przez obrońcę oskarżonego sprzeciw, został cofnięty i wyrok nakazowy uprawomocnił się w dniu 15 listopada 2021 r.

Kasację od wyroku nakazowego wniósł Prokurator Generalny, który zaskarżając go na niekorzyść skazanego A. M. w części dotyczącej nie orzeczenia o obligatoryjnym środku karnym w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów lub pojazdów określonego rodzaju, zarzucił:

„rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie przepisu prawa karnego materialnego, a mianowicie art. 42 § 2 k.k., polegające na zaniechaniu orzeczenia wobec oskarżonego A. M. jako sprawcy, któremu przypisano odpowiedzialność karną za występki z art. 178a § 1 k.k., na okres nie krótszy niż 3 lata, środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów lub pojazdów określonego rodzaju, w sytuacji gdy z treści art. 42 § 2 k.k. wynika, że jeżeli sprawca przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji w czasie jego popełnienia był w stanie nietrzeźwości, orzeczenie tego środka karnego w powyższym wymiarze jest obligatoryjne”,

oraz wniósł o uchylenie wyroku nakazowego w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Rejonowemu w W. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja Prokuratora Generalnego wniesiona na niekorzyść A. M., jako zasadna w stopniu oczywistym, podlegała rozpoznaniu na posiedzeniu bez udziału stron w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

Bezspornie w przedmiotowej sprawie doszło do rażącego i mającego istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenia przepisu prawa karnego materialnego. Zgodnie z treścią art. 42 § 2 k.k., Sąd orzeka, na okres nie krótszy niż 3 lata, zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów albo pojazdów określonego rodzaju, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa wymienionego w art. 42 § 1 k.k. był w stanie nietrzeźwości, pod wpływem środka odurzającego lub zbiegł z miejsca zdarzenia określonego w art. 173 k.k., art. 174 k.k. lub art. 177 k.k.

Stwierdzić więc należy, że Sąd Rejonowy w W., przypisując oskarżonemu A. M. popełnienie występku z art. 178a § 1 k.k., a więc przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, o którym mowa w art. 42 § 1 k.k., był zobowiązany orzec wobec oskarżonego obligatoryjny środek karny określony w art. 42 § 2 k.k., na okres co najmniej 3 lat.

Zaniechanie zaś jego orzeczenia, stanowiące rażąco obrazę art. 42 § 2 k.k., miało niewątpliwie istotny wpływ na treść wydanego wyroku, co skutkowało uchyleniem wyroku nakazowego w zaskarżonej części i w tym zakresie przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w sentencji wyroku.